

A PÁSKA-ÜNNEP JERUZSÁLEMBEN

APRILIS hónapban Jézus és az apostolok Jeruzsálemben dolgoztak, de minden este elhagyták a várost, hogy Betániában éjszakázzanak. Maga Jézus minden héten egy-két éjszakát Jeruzsálemben töltött, Fláviusz, egy görög zsidó otthonában, ahol számos neves zsidó ember jött össze titokban, hogy beszéljen vele.

² ¶ A Jeruzsálemben töltött első napon Jézus meglátogatta a korábbi évek alatt barátjává lett Annást, az egykori főpapot és Szalóménak, Zebedeus feleségének a rokonát. Annás már hallott Jézusról és a tanításairól, és amikor Jézus ellátogatott a főpap otthonába, erős tartózkodással fogadták. Amikor Jézus észrevette Annás hűvösséget, nyomban távozott, s elmentében ezt mondta: „A félelem az ember legnagyobb elnyomója és a büszkeség a legnagyobb gyöngesége; vajon elárulnád-e magad, hogy az öröm és a szabadság e két elpusztítójának rabszolgáskorára juss?” De Annás nem válaszolt. A Mester mindaddig nem is látta újra Annást, amíg Annás a vejével össze nem ült itélkezni az Ember Fia felett.

1. TANÍTÁS A TEMPLOMBAN

¹ A hónap során Jézus vagy az apostolok egyike napon tanított a templomban. Amikor a páska-ünnepi sokaság túl nagy volt, semhogya bejuthasson a templomba a tanítást meghallgatni, az apostolok több oktatócsoportot vezettek a szent területeken kívül. Az üzenetük lényege a következő volt:

² 1. A mennyország közel van.

³ 2. Az Isten atyáságában való hit révén bejuthattok a mennyországba, s az Isten fiaivá lehettek.

⁴ 3. Az ország életmódja a szeretet — a legfelsőbb szintű odaadás az Isten iránt, s közben úgy szeretni a szomszédodat, mint magadat.

⁵ 4. Engedelmesség az Atya akaratának, megteremvén a szellem gyümölcseit a személyes életben, ez az ország törvénye.

⁶ ¶ A páska-ünnepre érkezett tömegek meghallgatták Jézus e tanítását, és az emberek százai örvendeztek a jó hír hallatán. A zsidó főpapoknak és vezetőknek komoly fejtörést okozott Jézus és az ő apostolai, és maguk között azon tanakodtak, hogy mihez is kezdjenek velük.

⁷ A templomban és a templom környékén való tanítás mellett az apostolok és az egyéb hívek sok személyes munkát is végeztek az ünnepi sokaságban. Ezek az érdeklődő férfiak és nők elvitték a jézusi üzenet hírét e páska-ünnep-től a római birodalom legtávolabbi részeibe és még keletre

is. Ez volt a kezdete az országról szóló evangélium elterjedésének a nagyvilágban. Jézus munkája többé már nem korlátozódott Palesztinára.

2. AZ ISTEN HARAGJA

¹ A páska-ünnepi rendezvényekre ellátogatott Jeruzsálemben egy Jákob nevezetű ember, aki Krétáról származó, gazdag zsidó kereskedő volt, és felkereste Andrást, hogy Jézussal külön is találkozhasson. András megszervezte e titkos találkozót Jézussal Fláviusz házában másnap estére. E férfi nem értette meg a Mester tanításait, és azért jött el, hogy többet is megtudjon az Isten országáról. Azt mondta Jákob Jézusnak: „De rabbi, Mózes és a régi látnokok azt mondják nekünk, hogy Jahve féltékeny Isten, nagyharagú és vad dühű Isten. A látnokok azt mondják, hogy utálja a gonosztevőket és megbosszulja, ha valaki nem engedelmeskedik a törvényének. Te és a tanítványaid azt tanítjátok nekünk, hogy az Isten kedves és könyörületes Atya, aki annyira szeret minden embert, hogy szívesen fogadja őket ebben az új mennyországban, melyről azt hirdetik, hogy közel van.”

² ¶ Amint Jákob befejezte, Jézus így válaszolt: „Jákob, helyesen idézted a régi látnokok tanításait, akik a nemzedékük gyermekeit a koruk felvilágosodottsága szerint tanították. Atyánk a Paradicsomban változhatatlan. Ám a természetéről alkotott felfogás kiteljesedett és kibővült Mózes korától kezdve Ámósz idején át egészen Ésaías látnok nemzedékéig. És most én jöttem el a hűsvér testben, hogy kinyilatkoztassam az Atyát új dicsőségben és megmutassam az ő szeretetét és irgalmát minden embernek minden világon. Ahogy az ezen országról szóló evangélium elterjed a világon azzal az üzenettel, hogy öröm és jó szándék legyen az emberek között, magasabb szintű és jobb kapcsolat épül majd ki minden nemzet családjai között. Az idő múlásával apák és gyermekeik jobban szeretik majd egymást, és ezzel jobban megértik majd a mennyi Atya szeretetét a földi gyermekei iránt. Emlékezz, Jákob, hogy egy jó és igaz apa nemcsak egészként szereti a családját — mint család — hanem igazán szereti és szeretetteljesen törődik a család minden egyes tagjával is.”

³ A mennyi Atya jelleméről folytatott komoly vitát követően Jézus azt mondta: „Te, Jákob, aki többeknek apja vagy, jól ismered a szavaim igazságát.” És Jákob így szólt: „De Mester, ki beszélt neked arról, hogy hatgyermekes apa vagyok? Honnan tudtad ezt rólam?” És a Mester ezt válaszolta: „Legyen elég az, hogy az Atya és a Fiú tud minden dologról, mert ők valóban látnak mindent. Lévén,

hogy földi atyaként szereted a gyermekeidet, valóságként kell elfogadnod a mennyei Atyának a *te* irántad való szeretetét — nem csak Ábrahám összes gyermeke iránt, hanem te irántad, a te egyéni lelked iránt.”

⁴ ¶ Ez után Jézus így folytatta: „Amikor a gyermekeid még nagyon fiatalok és éretlenek, és amikor megfenyíted őket, talán úgy gondolják, hogy az apjuk mérges és sértett haraggal teli. Éretlenségük nem tud túllépni a büntetésen, hogysem felfognák az atya előrelátó és kiigazító szeretetét. De amikor ugyanezek a gyermekek felnőtt férfiaká és nőkké lesznek, vajon nem butaság-e ragaszkodniuk e korábbi és rosszul értelmezett nézetekhez az apjukat illetően? Férfiaként és nőkként most már fel kell fedezniük az apjuk szeretetét mindeme korai fegyelmezésekben. És az emberiségnek, az évszázadok múlásával vajon nem kell-e jobban megértenie a mennyei Atya igaz természetét és szeretetteljes jellemét? Mi hasznotok a szellemi megvilágosodásban egymást követő nemzedékekből, ha továbbra is úgy tekintetek Istenre, mint ahogy Mózes és a látnokok látták? Azt mondom neked, Jákob, ezen óra világos fényénél olyannak kell látnod az Atyát, mint ahogy senki nem látta azok közül, akik előtted valaha is éltek. És így látván őt, örvendezned kell az országba való belépésen, mely országban ilyen irgalmas Atya uralkodik, és arra kell törekedned, hogy a szeretetének akarata ettől fogva eluralkodjon az életeden.”

⁵ És Jákob így felelt: „Rabbi, én hiszek; azt kívánom, hogy vezess az Atya országába.”

3. AZ ISTENRŐL ALKOTOTT KÉP

¹ A tizenkét apostol, akiknek többsége hallotta az Isten jelleméről szóló eme beszélgetést, azon az éjszakán számos kérdést tett fel Jézusnak a mennyei Atyáról. A Mester e kérdésekre adott válaszait a legjobban az alábbi, mai szóhasználatban elkészített összefoglalóval lehet bemutatni:

² Jézus enyhe szemrehányást tett a tizenketeknek, lényegében ezt mondta: Nem ismeritek Izráel hagyományait a Jahve-kép bővülésével kapcsolatban, és vajon nem ismeritek az Írások tanítását sem az Istenre vonatkozó tanítélről? És akkor a Mester tanította az apostolokat az istenségképnek a zsidó nép fejlődése során való alakulásáról. Az istenkép bővülésének a következő szakaszaira hívta fel a figyelmet:

³ 1. *Jahve* — a Sinai nemzetségek istene. Ez volt az a kezdetleges felfogás az Istenségről, melyet Mózes emelt Izráel Úristenének magasabb szintjére. A mennyei Atya sohasem utasítja el a földi gyermekeinek őszinte imádatát, legyen az istenségképük bármily nyers, illessék az ő isteni természetét bármilyen névvel is.

⁴ ¶ 2. *A Fenséges*. A mennyei Atyáról alkotott e felfogást a Melkizedek hirdette Ábrahámnak és Sálemből azok vitték messzire, akik később hittek az Istenség e teljesebb és kiterjesztett eszméjében. Ábrahám és fivére a napimádat térnyerése miatt hagyta el Ur városát, és híveivé váltak az El Elyonról — a Fenséges Istenről — szóló Melkizedek-féle tanításnak. Összetett istenkép volt az övék, melyben keveredtek a régebbi mezopotámiai felfogásaik és a Fenséges tantétele.

⁵ ¶ 3. *El Shaddai*. E korai időkben sok héber ember imádta El Shaddait, a mennyei Isten egyiptomi felfogását, melyet a Nílus vidékén megélt fogságuk során ismertek meg. Jóval a Melkizedek kor után e három istenkép egyesült és megalkotta a teremtő Istenségnek, Izráel Úristenének a tantételét.

⁶ ¶ 4. *Elohim*. A paradicsomi Háromság tanítása már az ádami idők óta létezett. Nem emlékeztek az Írások kezdetére, arra az állításra, hogy „Kezdetkor teremtették az Istenek a mennyeket és a földet”? Ez mutatja, hogy amikor az a feljegyzés készült, a három Isten az egyben Háromság-felfogása már benne volt az ősapáink vallásában.

⁷ ¶ 5. *A Legfelsőbb Jahve*. Ésaías korára az Istenre vonatkozó eme hitvallások kibővültek egy Egyetemes Teremtő felfogásával, aki egyszerre mindenható és végtelenül irgalmas. És ez a kialakuló és bővülő istenkép gyakorlatilag kiszorított minden korábbi Istenség-felfogást atyáink vallásából.

⁸ ¶ 6. *A mennyei Atya*. És most úgy ismerjük az Istent, mint mennyei Atyánkat. A tanításunk olyan vallást kínál, amelyben a hívő az Istennek *maga* is fia. Ez a mennyországról szóló evangélium jó híre. Az Atya mellett létezik a Fiú és a Szellem, és az e paradicsomi Istenségek természetéről és segédkezéséről szóló kinyilatkoztatás tovább bővül és válik egyre fényesebbé az Isten felemelkedő fiai örökkévaló szellemi fejlődésének végtelen korszakában. Mindenkor és minden korszakban bármely emberi lény igaz istenimádatát — ami az egyéni szellemi fejlődést illeti — az emberben lakozó szellem úgy ismeri el, mint a mennyei Atya iránt kifejezett hódolatot.

⁹ ¶ Az apostolok addig még soha sem döbbsentek meg úgy, mint most, amikor meghallották az istenkép korábbi nemzedékek zsidó elméiben való növekedésének történetét; túlságosan össze voltak zavarodva, semhogy kérdéseket tegyenek fel. Ahogy ott ültek csendben, Jézus előtt, a Mester így folytatta: „És ismertétek volna ezeket az igazságokat, ha olvastátok volna az Írásokat. Nem olvastátok Sámuel, ahol azt mondja: „És feltámadt az Úr haragja Izráel ellen, olyannyira, hogy felingerelte ellenük Dávidot, mondván neki, menj, s vedd számba Izráelt és Júdat”? És ez nem volt különös dolog, mert Sámuel korában Ábrahám

gyermekai valóban hitték, hogy Jahve teremt jót és rosszat is. De amikor a későbbi író beszámolt ezen eseményekről, az után, hogy az Isten természetére vonatkozó zsidó felfogás kibővült, nem merete rossz sajátossággal felruházni Jahvét; ezért azt mondta: „És Sátán Izráel ellen fordult és rászedte Dávidot, hogy számlálja meg Izráelt.” Nem látjátok, hogy az Írások ilyen feljegyzései világosan mutatják, hogy az Isten természetéről alkotott felfogás miként gyarapodott folyamatosan nemzedékről nemzedékre?

¹⁰ Megint csak fel kellett volna ismernetek az isteni törvény megértésének erősödését, mely tökéletesen együtt haladt ezekkel az isteniségre vonatkozó, gyarapodó felfogásokkal. Amikor Izráel gyermekei kivonultak Egyiptomból abban az időben, mielőtt a Jahvéra vonatkozó teljesebb kinyilatkoztatást megismerték volna, volt tíz parancsolatuk, melyek törvényül szolgáltak számukra addig, amíg a Sinai előtt le nem táboroztak. És e tíz parancsolat ez volt:

¹¹ 1. Ne imádjatok más istent, mert az Úr féltékeny Isten.

¹² 2. Ne készítsetek öntött isteneket.

¹³ 3. Ne hanyagoljátok el a kovásztalan kenyér ünnepeinek megtartását.

¹⁴ 4. Ember és háziállat minden hímje közül az elsőszülött az enyém, mondja az Úr.

¹⁵ 5. Hat napon át dolgozhattok, de a hetedikén pihenetek kell.

¹⁶ 6. Ne mulasszátok el megtartani az első gyümölcsök ünnepét és a betakarítás ünnepét az év végén.

¹⁷ 7. Ne ajánljatok fel semmilyen áldozat vérét kovászos kenyérrel.

¹⁸ 8. A páska-ünnepi áldozat ne maradjon meg másnap reggelre.

¹⁹ 9. A föld zsengeiből az első gyümölcsöt vigyétek az Úr, a ti Istenetek házába.

²⁰ 10. A gödölyét ne főzzétek meg anyja tejében.

²¹ ¶ És akkor, a Sinai morajlásai és villámai közepete Mózes átadta nekik az új tíz parancsolatot, melyek ti mindannyiokatok szerint is érdekesebbek arra, hogy az Istenségről alkotott Jahve-felfogásokhoz kijelentések gyanánt társuljanak. És sohasem vettétek észre, hogy e parancsolatok kétszer is szerepelnek az Írásokban, hogy az első esetben az Egyiptomból való megszabadulást jelölik meg a szombat megtartásának okaként, míg egy későbbi feljegyzésben az eleink haladóbb vallási felfogásai megkövetelték, hogy ezt változtassák át a teremtés tényének felismerésévé, mint ami a szombat szokásának oka?

²² És akkor emlékezni fogtok, hogy — Ésaías korának teljesebb szellemi megvilágosodásában — e tíz nemleges jellegű parancsolatot újra csak átalakították a szeretet nagy és igenlő jellegű törvényévé, azon parancssá, hogy Istent a legteljesebben, a szomszédodat pedig mint magadat kell szeretni. És az Isten iránti és az ember iránti szeretet e legfelsőbb törvényéről mondom nektek én is, hogy az képezi az ember minden kötelességét.”

²³ ¶ És amikor befejezte a beszédet, senkinek sem volt kérdése. Egymás után nyugovóra tértek.

4. FLÁVIUSZ ÉS A GÖRÖG MŰVELTSÉG

¹ Fláviusz, a görög zsidó a kapu egyik áttértje volt, sem körülmetélésben, sem megkeresztelésben nem részesült; és lévén, hogy nagy rajongója volt a szépnak a festészetben és a szobrászatban, a ház, melyben jeruzsálemi ottléte során lakott, szemet gyönyörködtető épület volt. Ez az otthon páratlanul fel volt díszítve sok felbecsülhetetlen értékű ingósággal, melyekre a világban folytatott utazásai során tett szert itt-ott. Amikor először gondolt arra, hogy meghívja Jézust a házába, attól félt, hogy a Mester esetleg megütközik az úgynevezett képek látványán. De Fláviusz kellemesen meglepődött, amikor Jézus, belépve a házba, ahelyett, hogy megfeddte volna őt azért, mert ezekkel a bálványszerűnek tartott tárgyakkal telerakta a házat, nagy érdeklődést mutatott az egész gyűjtemény iránt és számos elismerő kérdést tett fel neki az egyes műtárgyakról, amint Fláviusz teremről teremre kísérte, megmutatva neki minden kedvenc szobrát.

² A Mester észrevette, hogy vendéglátóját zavarba ejti az ő művészetpártoló viselkedése; ezért, miután végignézték az egész gyűjteményt, Jézus így szólt: „Azért, mert értékeled az Atyám által teremtett és az ember művészi keze által alakított dolgok szépségét, miért várnál dorgálást? Azért, mert Mózes egykor arra törekedett, hogy harcoljon a bálványimádás és a hamis istenek imádása ellen, miért kellene minden embernek rosszallnia a báj és a szépség visszaadását? Azt mondom neked, Fláviusz, Mózes gyermekei félreértették őt, és most hamis isteneket készítenek annak ellenére, hogy ő tiltotta a képeket és a mennybeli és földi dolgokat mutató képeket. De még ha Mózes tanított is ilyen megszorításokat az akkori idők felvilágosultatlan elméi számára, vajon mi köze van annak a mai korhoz, amikor a mennyei Atya úgy nyilatkozik meg, mint a mindenek fölötti egyetemes Szellem-Úr? És Fláviusz, kijelentem, hogy a közelgő országban nem fogják többé azt tanítani, hogy „Ne imádd ezt és ne imádd azt”; többé nem törődnek majd az ettől való tartózkodás és az attól való óvakodás parancsolataival, hanem mindenki egyetlen

legfőbb kötelességgel fog törődni. És az ember e kötelessége két nagy kiváltságban fejeződik ki: a végtelen Teremtő, a paradicsomi Atya őszinte imádata, és az embernek a társai iránt teljesített szeretetteljes szolgálata. Ha úgy szereted a szomszédodat, mint ahogy magadat szereted, akkor valóban tudod, hogy te az Isten fia vagy.

³ Egy olyan korban, amikor az Atyámat nem jól értették, Mózes igazolást nyert ama kísérleteiben, hogy ellenálljon a bálványimádásnak, de a közelgő korszakban az Atya már megnyilatkozik a Fiú életében; és az Istenre vonatkozó ezen új kinyilatkoztatás mindörökre szükségtelessé teszi azt, hogy a Teremtő Atyát összekeverjék kőbálványokkal vagy arany- és ezüstsobrokkal. A jövőben a hozzáértő emberek élvezhetik a műkincseket anélkül, hogy a szépség ilyen anyagi értékelését összekevernék a paradicsomi Atyának, a minden dolog és minden lény Istenének imádatával és tiszteletével.”

⁴ ¶ Fláviusz mindent elhitt, amit Jézus tanított neki. Másnap elment a Jordánon túli Betániába és János tanítványaitól megkeresztelkedett. És azért tette ezt, mert Jézus apostolai ekkor még nem keresztelték a híveket. Visszatérvén Jeruzsálembe Fláviusz nagy lakomát rendezett Jézus számára és meghívta hatvan barátját is. És e vendégek közül sokan szintén elhitték a jövő országának üzenetét.

5. BESZÉLGETÉS A BIZONYOSSÁGRÓL

¹ Ama nagy beszédek egyike, melyeket Jézus a templomban mondott el a páska-ünnep hete alatt, egy kérdésre válaszul hangzott el, mely kérdést az egyik hallgató, egy damaszkuszi férfi tette fel. E férfi azt kérdezte Jézustól: „De rabbi, hogyan tudjuk biztosan, hogy téged az Isten küldött, és hogy valóban beléphetünk ebbe az országba, melyről te és a tanítványaid azt állítjátok, hogy közel van?” És Jézus így válaszolt:

² ¶ „Ami az én üzenetemet és a tanítványaim tanítását illeti, azokat a gyümölcszeiről kell megítélnetek. Ha mi a szellem igazságát hirdetjük nektek, akkor a szellem fog bizonyosságot tenni a szívetekben arról, hogy az üzenetünk hiteles. Az ország kapcsán és a mennyei Atya által való elfogadás fölötti bizonyosságotok vonatkozásában hadd kérdezzem meg, hogy ki az olyan apa közületek, aki méltó és jószívú lévén aggodalomban vagy kétségben tartaná a fiát a családbeli helyzetét vagy az atyai szív odaadásából való részesedés bizonyosságát illetően? Vajon ti, földi apák, örömet letek-e a gyermekeitek abból fakadó szenvedésében, hogy bizonytalanok legyenek afelől, hogy részesülnek-e az emberi szívetek állandó szeretetében? A mennyei Atyátok sem hagyja a szellem hites gyermekeit kétségek

közötti bizonytalanságban az országbeli helyzetüket illetően. Ha elfogadjátok Istent, mint Atyátokat, akkor valóban és igazán az Isten fiai vagytok. És ha fiak vagytok, akkor minden olyasmit illetően biztos a helyzetetek, ami örökkévaló és isteni fiúi besorolású dolog. Ha hisztek a szavaimban, akkor ezáltal hisztek Őbenne, aki engem küldött, és ha így hisztek az Atyában, akkor biztosítottátok a mennyei létpolgárként való elismertségeteket. Ha megcselekszitek a mennyei Atya akaratát, akkor soha nem fogtok elbukni a fejlődés örök életének elérésében az isteni országban.

³ A Legfelsőbb Szellem fog tanúságot tenni a szellemeitek mellett, hogy ti valóban az Isten gyermekei vagytok. És ha az Isten fiai vagytok, akkor megszülettetek az Isten szellemétől; és aki megszületett a szellemtől, abban magában ott van az erő, hogy minden kétséget legyőzzön, és ez a minden bizonytalanságon felülkerekedő győzelem, ez éppen a hitetek.

⁴ Ésaiás láttnok azt mondta ezekről az időkről szólva: „Amikor a szellem elárad rajtunk a magasból, akkor az igazságosság békét, nyugalmat és bizonyosságot teremt mindörökre.” És mindenki számára, aki igazán elhiszi ezt az örömhírt, bizonyosság leszek én az ő befogadásukra az örökkévaló kegyelmekbe és az Atyám országának örökké tartó életébe. Így hát ti, akik halljátok ezt az üzenetet és elhiszitek az országról szóló örömhírt, az Isten fiai vagytok, és örök életetek van; és annak bizonyossága az egész világ számára, hogy szellemtől születtetek az, hogy őszintén szeretitek egymást.”

⁵ ¶ A hallgatók sokasága még órákig Jézussal maradt, kérdéseket tettek fel neki és figyelmesen hallgatták a vigasztaló válaszait. Jézus tanítása még az apostolokat is bátorította abban, hogy több erővel és meggyőződéssel hirdessék az országról szóló evangéliumot. E jeruzsálemi élmény komoly ösztönzést jelentett a tizenketeknek. Ez volt az első találkozásuk ilyen nagy tömegekkel, és sok olyan értékes tanulásra tettek szert, mely nagy segítségnek bizonyult a későbbi munkájuk során.

6. A NIKODÉMUSSZAL FOLYTATOTT BESZÉLGETÉS

¹ Az egyik este Fláviusz otthonába eljött meglátogatni Jézust egy bizonyos Nikodémusz, aki a zsidó Szanhedrin egyik tehetős és idős tagja volt. Nikodémusz már sokat hallott e galileai tanításairól, és ezért az egyik délutánon elment, hogy meghallgassa Jézust, amint a templomkeretekben tanít. Gyakran elment volna meghallgatni Jézust, de attól félt, hogy az emberek meglátják, amint a tanításait hallgatja, mert a zsidók vezetői már olyannyira ellene voltak Jézusnak, hogy a Szanhedrin egyetlen tagja sem

akarta, hogy bármilyen nyílt formában azonosítsák vele. Ennek megfelelően Nikodémusz megbeszélte Andrással, hogy titkon és az est leszállta után találkozzon Jézussal e különleges estén. Péter, Jakab és János Fláviusz kertjében tartózkodott, amikor a beszélgetés elkezdődött, de később mind bementek a házba, ahol a megbeszélés folytatódott.

² Nikodémusz fogadásakor Jézus nem mutatott különös tiszteletet; a vele való beszélgetés során nem kapott szerepet a kiegyezés vagy az indokolatlan rábeszélés. A Mester nem tett kísérletet a titkos látogatója ledorongolására, és nem élt maró gúnnyal sem. A nem mindennapi látogatójával kapcsolatos minden dologban Jézus nyugodt, komoly és tiszteletet parancsoló volt. Nikodémusz nem a Szanhedrin hivatalos küldöttségében jelent meg; azért jött el Jézushoz, mert személyesen és őszintén érdekelték őt a Mester tanításai.

³ Miután Fláviusz bemutatta, Nikodémusz így szólt: „Rabbi, tudjuk, hogy te Isten küldötte tanító vagy, mert ember nem tudna így tanítani, hacsak nincs vele az Isten. És én többet szeretnék tudni a jövő országára vonatkozó tanításaidról.”

⁴ Jézus ezt válaszolta Nikodémusznak: „Bizony, bizony mondom neked, Nikodémusz, aki nem születik meg fentről, az nem láthatja meg az Isten országát.” Erre Nikodémusz így felelt: „Hogy születhet valaki újjá, amikor már öreg? Nem térhet vissza anyja méhébe azért, hogy megszülessék.”

⁵ Jézus ezt mondta: „Én mégis kijelentem neked, hogy a szellemtől születettet kivéve, az ember nem megy be az Isten országába. Ami a húsvér testből születik, az húsvér test, és ami a szellemtől születik, az szellem. De ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam, hogy fentről kell születned. Amikor a szél fúj, hallod a levelek zizegését, de nem látod a szelet — hogy honnan jön és hova tart — és így van ezzel mindenki, aki a szellemtől született. A húsvér test szemével megfigyelheted a szellem megnyilatkozását, de ténylegesen nem láthatod a szellemet.”

⁶ Nikodémusz ezt válaszolta: „De nem értem — hogyan lehetséges ez?” Jézus azt mondta: „Hát lehet az, hogy tanító vagy Izráelben és mégsem érted mindezt? Ezért válik azok kötelességévé, akik ismerik a szellem valóságait, hogy kinyilatkoztassák e dolgokat azok számára, akik csak az anyagi világ megnyilvánulásait érzékelik. De vajon hiszel-e majd nekünk, amikor a mennyei igazságokról beszélünk? Megvan-e a bátorságod, Nikodémusz, hogy higgy a mennyből küldöttnek, nevezetesen az Ember Fiának?”

⁷ És Nikodémusz ezt mondta: „De hogyan fogjak hozzá e szellem megragadásához, melynek újjá kell teremtenie engem az országba való belépésre való felkészülés érdekében?” Jézus válasza ez volt: „A mennyei Atya szelle-

me már benned lakozik. Ha e fentről való szellem vezetne, akkor nagyon hamar látni kezdenél a szellem szemével, és azután a szellem-vezetés melletti őszinte választás révén megszületnél a szellemtől, hiszen az egyetlen életcéld az volna, hogy megcselekedd az Atyád akaratát, aki a mennyben van. És miután így megszületél a szellemtől és örvendesz az Isten országában, elkezded bőségesen teremni a szellem gyümölcseit a napi életedben.”

⁸ Nikodémusz teljesen őszinte volt. Nagy hatást tett rá mindez, de összezavartan távozott. Nikodémusz kíváncsi volt ruházva az önfejlesztés, az önuralom képességével és még felsőrendű erkölcsi jegyekkel is. Pallérozott, az önnön fontosságától eltelt és emberbaráti volt; de azt nem tudta, hogy miként *vesse alá* az akaratát az isteni Atya akaratának — mint ahogy a kisgyermek hajlandó alávetni magát a bölcs és szerető földi apa útmutatásának és vezetésének — hogy ezáltal valóságosan is az Isten fiává, az örökkévaló ország fejlődőképes örökösévé váljon.

⁹ De Nikodémusz elég hitet gyűjtött ahhoz, hogy megragadja az országot. Gyengén tiltakozott, amikor a szanhedrinbeli társai meghallgatás nélkül akarták elítélni Jézust; és az arimateai Józseffel együtt később bátran megmutatta a hitét és felszólalt Jézus testének kiadásáért, amikor pedig már a tanítványok többsége félelmében elmeneült a Mesterük végső szenvedésének és halálának helyszínéről.

7. TANÍTÁS A CSALÁDRÓL

¹ A jeruzsálemi páska-ünnepi hét mozgalmas tanítási és személyes munkavégzési időszakának leteltét követően Jézus a következő szerdát Betániában töltötte az apostolaival, pihenéssel. Azon a délutánon Tamás egy hosszú és tanító jellegű választ előhozó kérdést tett fel. Tamás azt mondta: „Mester, azon a napon, amikor az ország követeiként kijelöltél bennünket, számos dolgot mondtál, tanítottál nekünk a személyes életmódunkat illetően, de a sokaságnak mit tanítsunk? Hogyan kell ezeknek az embereknek élniük azt követően, hogy az ország teljesebben eljön? Legyenek-e a tanítványaidnak rabszolgái? Keressék-e a híveid a szegénységet és kerüljék-e a tulajdont? Egyedül az irgalom érvényesüljön-e olyannyira, hogy ne legyen többé törvényünk és igazságszolgáltatásunk?” Jézus és a tizenkét apostol Tamás kérdéseinek megvitatásával töltötte az egész délutánt és a napnak az estebéd utáni részét is. E feljegyzés céljára a Mester tanításának az alábbi összefoglalását adjuk közre:

² Jézus először azt akarta tisztázni az apostolai előtt, hogy ő azért van a földön, hogy különleges életet éljen a húsvér testben, és hogy őket, a tizenketteket kérte fel arra, hogy részt vegyenek az Ember Fiának ezen alászállási

tapasztalásában; és mint ilyen munkatársaknak, nekik is osztozniuk kell sok sajátos megszorításban és kötelezettségben az egész alászállási tapasztalást illetően. Burkoltan célzott arra, hogy az Ember Fia az egyetlen személy a valaha is a földön éltek közül, aki egyszerre képes beelátni az Isten szívének mélyére és az emberi lélek legmélyére.

³ Jézus nagyon világosan elmagyarázta, hogy a mennyország fejlődési tapasztalás, mely itt, a földön kezdődik és amely egymás utáni életállomásokon át fejlődik a Paradicsomig. Az est folyamán Jézus határozottan kijelentette, hogy az országfejlődés valamely jövőbeli szakaszában újra ellátogat majd e világra szellemi hatalomban és isteni dicsőségben.

⁴ Ez után elmagyarázta, hogy az „ország eszme” nem a legjobb mód az embernek az Istenhez fűződő viszonya ábrázolására; hogy azért alkalmaz ilyen jelképeket, mert a zsidó nép várja az országot, és mert János a jövő országa szempontjából beszélt. Jézus azt mondta: „Egy másik kor emberei jobban megértik majd az országról szóló örömhírt, amikor az a családi kapcsolatban nyer kifejeződést — amikor az ember úgy értelmezi a vallást, mint az Isten atyaságának és az emberek közötti testvériségnek, az Istennél való fiúi elismerésnek a tanítását.” Ezt követően a Mester hosszabban is beszélt a földi családról, a mennyei család szemléltetése gyanánt, újból kifejtve az életmódbeli két alaptörvényt: az apa, a családfő iránti szeretet első parancsolatát, és a gyermekek közötti kölcsönös szeretet második parancsolatát, hogy úgy szeresd a testvéredet mint magadat. És az után elmagyarázta, hogy az ilyen fokú testvéri szeretet állandóan megmutatkozik az önzetlen és szeretetteljes társadalmi szolgálatban.

⁵ Ezt követően került sor az emlékezetes beszélgetésre a családi élet alapvető ismérveiről és azoknak az Isten és ember között meglévő viszonyra való alkalmazásáról. Jézus kijelentette, hogy egy igaz család a következő hét tényen alapul:

⁶ 1. *A létezés ténye.* A természetes kapcsolatok és a halandói hasonlatosság jelenségei a családban állnak össze: A gyermekek bizonyos szülői vonásokat örökölnek. A gyermekek a szülőktől származnak; a személyiség-lét a szülő cselekedetétől függ. Az apa-gyermek kapcsolat eredendően benne van minden természetes dologban és áthat minden élő létező lényt.

⁷ 2. *Biztonság és öröm.* Az igazi apák nagy örömet lelnek abban, hogy gondoskodnak a gyermekeik igényeiről. Sok apa nem elégszik meg azzal, hogy kielégíti a gyermekei pusztá igényeit, hanem örömet leli abban is, hogy gondoskodhat az örömeikről is.

⁸ 3. *Nevelés és képzés.* A bölcs apák gondosan megtervezik a fiaik és lányaik nevelését és megfelelő képzését.

Fiatalkorukban kapnak felkészítést a későbbi életük során való nagyobb felelősségekre.

⁹ 4. *Fegyelem és korlátozás.* Az előrelátó apák gondoskodnak a fiatal és éretlen utódaik szükséges mértékű fegyelmezéséről, a számukra való iránymutatásról, helyesbítésről, és néha a korlátozásukról is.

¹⁰ 5. *Társaság és hűség.* Az odaadó apa bensőséges és szeretetteljes kapcsolatot tart fenn a gyermekeivel. Mindig meghallgatja a kérelmeiket; mindig kész osztozni velük a nehézségeikben és átsegíteni őket a problémáikon. Az apát a legmagasabb fokon érdekli az utódjainak folyamatosan javuló jóléte.

¹¹ 6. *Szeretet és irgalom.* A könyörületes apa önként megbocsátó; az apák nem táplálnak bosszúszomjas gondolatokat a gyermekeik iránt. Az apák nem olyanok, mint a bírák, az ellenségek vagy a hitelezők. Az igazi családok elfogulatlanságra, türelemre és megbocsátásra épülnek.

¹² 7. *Gondoskodás a jövőről.* A földi apák szeretnek örökséget hagyni a fiaikra. A család nemzedéktől nemzedékig folytatódik. A halál csak azért vet véget egy nemzedéknek, hogy egy újabb kezdetet jelezze. A halál lezárja az egyéni életet, de a családnak nem szükségképpen vet véget.

¹³ 8. *A Mester négy órán keresztül tárgyalta a családi élet ezen ismérveinek az embernek, a földi gyermeknek az Istenhez, a paradicsomi Atyához fűződő viszonyára való alkalmazását. És a végkövetkeztetése ez volt: „A fiúnak az Atyához fűződő eme teljes viszonyát én tökéletesen ismerem, mert mindazt, amit nektek az örökkévaló jövőben a fiúi elismertségben el kell érnetek, azt én már most elértem. Az Ember Fia felkészült az Atya jobbójához való felemelkedésre, így énbennem még szélesebbre tárult az út mindannyiok számára ahhoz, hogy meglássátok az Istent és mielőbb befejezzétek a dicsőséges fejlődést, hogy tökéletessé váljatok, éppen olyan tökéletessé, mint amilyen a mennyei Atyám.”*

¹⁴ E meglepő szavakat hallva az apostolok felidéztek magukban azokat a kijelentéseket, melyeket János tett Jézus megkeresztelésekor, és élénken emlékeztek erre az élményre a szónoklataik és tanításuk során is a Mester halála és feltámadása után.

¹⁵ Jézus isteni Fiú, aki az Egyetemes Atya teljes bizalmát élvezte. Az Atyával volt és teljesen megértette őt. Most pedig az Atya teljes meglégedésére megélt a földi életét, és ez a hűség testbeli megtestesülés képessé tette őt arra, hogy teljesen megértse az embert. Jézus az ember tökéletességét alkotta; éppen olyan tökéletességet ért el, melynek az elérésére minden igaz hívó is rendeltetett öbenne és rajta keresztül. Jézus egy tökéletes Istent nyilatkoztatótt ki az embernek és a teremtsérszék tökéletessé lett fiát önmagában mutatta meg az Istennek.

¹⁶ Bár Jézus több órán keresztül beszélt, Tamás még mindig nem volt teljesen elégedett, mert azt mondta: „De Mester, mi nem úgy találjuk, hogy a mennyei Atya mindig kedvesen és irgalmasan bánik velünk. Sokszor nagyon szenvedünk a földön, és az imáinkra nem mindig érkezik válasz. Hol hibázunk, amikor nem fogjuk fel a tanításod értelmét?”

¹⁷ Jézus ezt válaszolta: „Tamás, Tamás, mikor teszel végre szert arra a képességre, hogy a szellem fülével halld a dolgokat? Mikor veszed már észre, hogy ez az ország szellemi ország, és hogy az Atyám is szellemi lény? Hát nem érted, hogy én a menny szellemcsaládjának szellemi gyermekeiként tanítalak benneteket, mely család atyai feje végtelen és örökkévaló szellem? Nem engeditek meg nekem, hogy a földi családot szemléltetésül alkalmazzam az isteni kapcsolatokhoz anélkül, hogy szó szerint alkalmaznátok a tanításomat az anyagi ügyekre? Az elmétekben nem tudjátok elválasztani az ország szellemi valóságait a kor anyagi, társadalmi, gazdasági és politikai problémáitól? Amikor a szellem nyelvén beszélek, miért ragaszkodtok ahhoz, hogy a mondandómat a húsvér test nyelvére lefordítsam csak azért, mert mindennapos és kézzelfogható viszonyokat alkalmazok a szemléltetés érdekében? Gyermekeim, nagyon kérlek titeket, hogy többé ne alkalmazzátok a szellem országáról szóló tanítást a rabszolgaság, a szegénység, a házak és a földek közönséges ügyeire és az emberi méltányosság és igazságosság anyagi problémáira. E földi dolgok e világ embereire tartoznak, és bár valamiképp minden embert érintenek, mégis titeket hívtalak, hogy képviseljétek a világban, éppen úgy, ahogy én képviselem Atyámat. Ti egy szellemi ország szellemi követői vagytok, a szellem-Atya különleges képviselői. Mostanra már lehetővé kellett válnia számomra, hogy a szellemi ország felnőtt embereiként oktassalak titeket. Hát mindig mint gyermekekhez kell szólnom hozzátok? Hát sohasem fogtok felnőni a szellem-érzékenységben? Ennek ellenére én szeretlek benneteket és türelemmel fogok viseltetni irántatok egészen a húsvér testbeli együttlétünk legvégéig. És a szellemem még akkor is előttetek fog járni az egész világon.”

8. DÉL-JÚDEÁBAN

¹ Április végére a farizeusok és a szadduceusok körében olyannyira felerősödött a Jézussal szembeni ellenállás, hogy a Mester és apostolai úgy döntöttek, hogy egy időre elhagyják Jeruzsálemet, és délre, Betlehembe és Hebronba mennek dolgozni. Egész május azzal telt, hogy személyes munkát végeztek e városokban és a környező falvak

népei körében. Ezen az úton nyilvános tanítást nem folytattak, csak házról házra jártak. Az idő egy részét, mialatt az apostolok az evangéliumot tanították és segédkeztek a betegeknek, Jézus és Abner Engediben töltötte, ahol meglátogatták a nazireus közösséget. Keresztelő János már elhagyta e helyet, és Abner lett e csoport vezetője. A nazireus testvériség sok tagja lett Jézus híve, de ezeknek az önmegtagadó és különc férfiaknak a nagy része nem volt hajlandó elfogadni őt, mint mennyből küldött tanítót, mert nem tanított böjtölést és más önmegtagadási formákat.

² Az e vidéken élő emberek nem tudták, hogy Jézus Betlehemben született. Ők mindig is úgy gondolták, hogy a Mester Názáretben született, miként a tanítványainak többsége is, de a tizenketek ismerték a tényeket.

³ Ez az utazás Júdea déli részében a pihentető és eredményes munka időszakát hozta; sok lélek csatlakozott az országhoz. Június első napjaiban a Jézus elleni bujtogatás olyannyira lecsendesedett Jeruzsálemben, hogy a Mester és az apostolok visszatértek a hívek oktatása és megvigasztalása céljából.

⁴ Bár Jézus és az apostolok az egész júniust Jeruzsálemben vagy annak közelében töltötték, ebben az időszakban nem végeztek nyilvános tanítást. Nagyonbár sátrakban laktak, melyeket egy árnyas ligetben vagy kertben állítottak fel, melyet akkoriban Getszemáninak neveztek. E liget az Olajfák hegyének nyugati oldalán helyezkedett el, nem messze a Kidron-pataktól. A szombati hétvégeket rendszerint Lázárnál és hűgáinál töltötték Betániában. Jézus csak néhány alkalommal tette be a lábát Jeruzsálem falain belülre, de nagyszámú érdeklődő kereste fel őt a Getszemániban. Az egyik péntek estén Nikodémusz és egy bizonyos arimateai József kockáztatta meg, hogy elmenjen Jézushoz, de félelmükben visszafordultak, pedig már ott álltak a Mester sátrának bejárata előtt. És természetesen nem vették észre, hogy Jézus tudott minden lépésükről.

⁵ Megtudván, hogy Jézus visszatért Jeruzsálembe, a zsidók vezetői az elfogására készültek; de amikor észrevették, hogy nem végez nyilvános tanítást, arra a következtetésre jutottak, hogy elrejtette őt a korábbi háborogtatás és úgy döntöttek, engedélyezik, hogy a tanításait e magánúton további zavarás nélkül folytassa. És így a dolgok nyugodt mederben folytak június utolsó napjaiig, amikor egy bizonyos Simon, a Szanhedrin tagja nyilvánosan is a magánúton mondta Jézus tanításait, miután ilyen értelemben nyilatkozott a zsidók vezetői előtt. Nyomban új mozgolódás támadt Jézus lefogása érdekében és az olyannyira fel is erősödött, hogy a Mester úgy döntött, visszavonul Szamaria és a Tízváros településeire.